

belt. Og naar saa Udvalget oven i Købet lægger megen Bægt paa det solidariske Ansvar og siger: Det maa dog ogsaa huskes, at det er en Ydelse, der svares ud over denne Rente, saa tror jeg dog, at man i de bedre Kreditforeninger egentlig altid gaar ud fra, at det solidariske Ansvar kan ikke regnes med som et Tillæg til Renten — det har i Virkeligheden ikke ret meget at betyde. Nej, jeg tror, at naar man vil se bort fra det Kursstab, der lides ved Realisationen af Ræseobligationer, og ser bort fra det Tab eller den Ulempe, der fremkommer derved, at der skal gives et Indskud af 2 pCt. i Kreditforeningerne, som man maaske ikke faar Rente af, saa vil man vistnok komme til, at den Rente, som effektivt svares i Kreditforeningerne, er ikke en Gang $3\frac{1}{2}$ pCt., ja, maaske ikke meget over $3\frac{1}{2}$ pCt. Men naar det nu er Tilfældet, kan jeg ikke se andet, end at det maa erkendes, at Rentefoden mod sin Sikkerhed her i Danmark for Djeblippet ikke er 4 pCt. Og naar altsaa Overformynderiet skulde kunne blive ved at give sine Interessenter, de umyndige og baandlagte Personers Formue, 4 pCt., naagtet det ikke selv kan blive ved at faa og ikke i dette Djeblip virkelig kan faa 4 pCt. af sine Midler, ja, saa vil det virkelig være en Gaade, der langt overstiger den, som man forundrede sig over i sin Tid ved den sjællandske Bondestands Sparekasse, hvor afødsle Overretsprokurator Alberti kunde tage 4 pCt. og give 4 pCt. og endda administrere Kassen udmærket. Her mener man, at Overformynderiet faar ikke mere end $3\frac{1}{2}$ pCt., men det skal dog magelig kunne give 4 pCt. til sine Interessenter! Nej, det er en Tæftenspillerkunst, som ikke den mest drevede Overformynder skal kunne blive ved med i Længden. Og naar Udvalgets Flertal fremhæver dette som noget Modstanderne have anbragt, at man kan dog ikke saaledes, naar man selv kun faar $3\frac{1}{2}$ pCt. for en stor Del, give 4 pCt., og saa dertil erklærer, at dette er overfladist og i Hovedsagen urigtigt, saa kan det dog ikke være Flertallets alvorlige Mening at sige, at det er overfladist at sige, at naar de kun faa $3\frac{1}{2}$ pCt., saa kunne de ikke give 4 pCt. — Flertallet mener, at det er berettiget til at kalde Ræsonnementet overfladist, idet det henviser til det Regnskab, som Overformynderiet har aflagt for Aarene 1894 og 95, og deraf slutter, at Overformynderiet med stor Lethed kan faa alle de Penge, det ønsker, anbragte i direkte Udlaan i faste Ejendomme til 4 pCt. og det oven i Købet mod en Sikkerhed, der er fuldstændig god, og som er under 50 pCt. af Pantens Værdi. Dertil er nu at sige, selv om

Rentefoden i 1894—95 endnu var 4 pCt., kunde det dog meget let hændes, at den nu efter et Aars Forløb er gaaet betydelig ned, og det er jo meget muligt, ja, jeg anser det næsten for rimeligt, at det Regnskab, som Overformynderiet skal aflægge pr. ultimo Marts d. N., vil vise et ganske andet Resultat. Man kan sige, at det Regnskab kunde vi ikke og kunne altsaa ikke argumentere fra det, men det ærede Flertal har vidst, at der er gaaet et Aar, og i det have Konjunkturerne forandret sig, og man kan derfor heller ikke slutte fra Regnskabet for det forløbne Aar og paa Basis deraf sige, at et vist Ræsonnement er overfladist. Jeg tror, at Forholdet er dette — det skal nok vise sig — at Overformynderiet har haft stor Vanskelighed ved i det sidste Aar at anbringe Penge til 4 pCt. i virkelig fine Panter. — Nu kan man længe nok sige, som den ærede Ordfører og den ærede Justitsminister sige, at man vil ikke tage den Konsekvens at sætte en vis Udlaansgrænse, f. Eks. 40 pCt., for de Laan, som Overformynderiet giver direkte i Ejendomme. Dertil vil jeg sige, at da de Laan, som Overformynderiet giver, ere uamortisable, og da Indenrigsministeren og dette høje Ting med Hensyn til uamortisable Laan i Kreditforeningerne holder paa, at man ikke maa gaa over $\frac{1}{10}$, altsaa 30 pCt., vilde der for mig ikke være noget mærkeligt i, om man sagde: Kunne Kreditforeningerne ikke give uamortisable Laan højere end 30 pCt., maa Overformynderiet heller ikke give uamortisable Laan over 40 pCt. Man vil altsaa stille Forbringeren til Sikkerhed endnu videre for Overformynderiets Bedkommende end for Kreditforeningernes.

Maa jeg fremhæve blot dette, at jeg tror nok, at det ærede Flertal har taget lidt for stærkt fat og i Modstrid med de Interesser og Tendenser, der kom frem ogsaa fra Agerernes Side, som det ærede 12te kongevalgte Medlem (Hage) havde fat paa, gjort sig noget for stærkt til Talsmand for, at der ikke er nogen som helst Grund til at sætte Renten ned for Overformynderiet og andre lignende Institutioner. Naar man ved, at navnlig den højtærede Justitsminister holder meget stærkt paa, at der skal staffles de umyndige den højest mulige Rente, som man kan, i alt Fald 4 pCt., maatte Konsekvensen være, at kunde man staffe dem 5 pCt., skulde man ogsaa gøre det. Det er ogsaa den Konsekvens, som Flertallets Ræsonnement fører til. Jeg synes, at dette Tings Flertal og dets Repræsentanter i Udvalget, og navnlig de Herrer Agerbrugere i Flertallet, som det